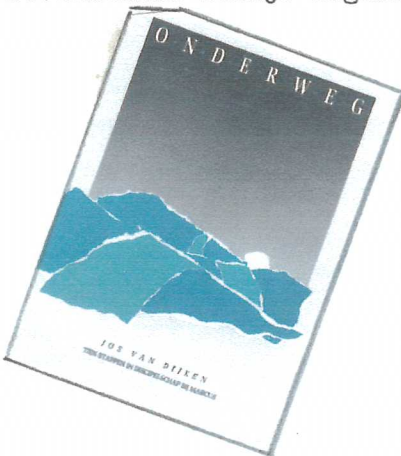

In beweging...

LEREN, ONDERWEG

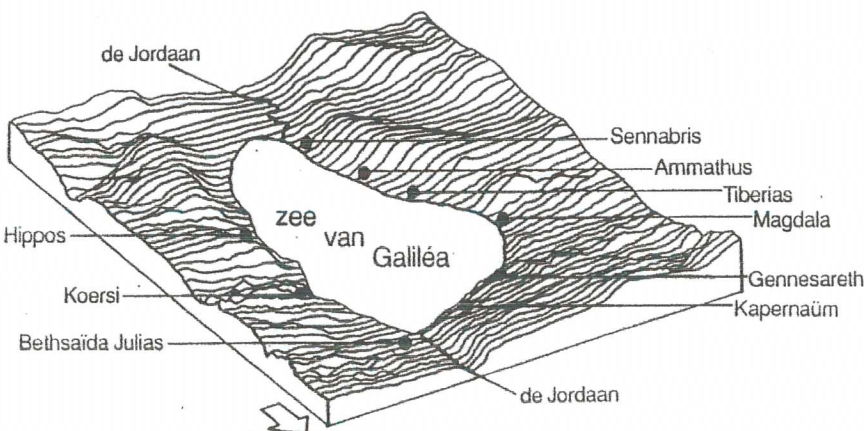
Laten we het eens proberen. We gaan terug in de tijd. We schrappen koffie, treinen, televisie, drop, reclame. Dat zit in de sfeer van comfort, dus dat gaat nog wel. Maar we laten nog wat meer weg. Er zijn geen supermarkten, geen hotels, geen politieburo's. Apotheek, schoolarts, konsultatieburo, het Rode Kruis? Dat is allemaal onbekend. Zonder horloge moeten we erachter komen hoe laat het is. Zonder pen of papier proberen we van alles te onthouden en te regelen. Hoe eigenlijk? We zouden op de hoogte willen blijven van het wereldnieuws, maar een CNN-zender is ondenkbaar. Er is niet eens een krant. Voor ontspanning een boek lezen gaat niet. Ze zijn niet voorradig, want ze zijn nog nooit gedrukt.

Laat ik het afbreken, al is de verleiding groot een langer citaat op te nemen. Met bovenstaand stukje begint 'Onderweg'. Tussen de bedrijven door heb ik de afgelopen tijd gewerkt aan een bijbelstudieboekje met die titel. 'Onderweg' is opgezet als een gids bij het Marcusevangelie. 't Was puzzelen om tijd te vinden voor dit schrijfwerk, want nagenoeg al m'n energie zit 'm in: kursussen geven, ouders ontmoeten, medewerkers inwerken. Heeft 'Onderweg' dan iets te maken met dit toerusten van ouders? Ja, toch wel, maar misschien moet je zeggen: wat indirekt. Het Marcusevangelie behandelt natuurlijk niet allerlei opvoedingsvraagstukken. Maar... tussen toen en nu zijn er toch overeenkomsten. In ons werk hebben wij te maken met wat ik noem 'gewone mensen van goede wil'. Goed bedoelende ouders, die er het beste van willen maken. Ik geloof dat het in Marcus' evangelie ook om heel gewone mensen gaat. Bovendien zijn de mensen die wij ontmoeten belangstellend om te vernemen wat Jezus te zeggen heeft over het leven. Daarover hopen ze iets te leren. Maar, hoe leer je dat? Dat riep bij mij de vraag op: Hoe leerden die eerste discipelen van Jezus? Enkele bevindingen heb ik in 'Onderweg' ondergebracht. Opgebouwd in drie stappen.

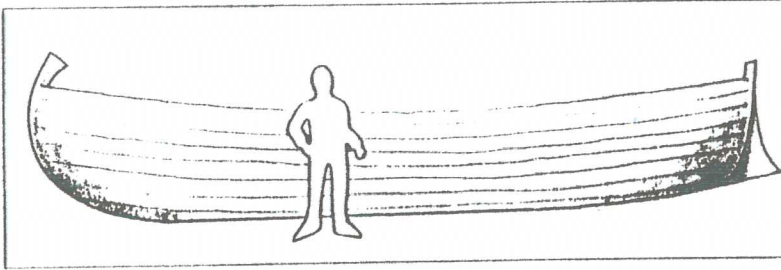

Stap 1: Leren begint als je je Meester gevonden hebt.

Een discipel is iemand die zijn Meester heeft gevonden. Hoe vonden de eerste volgelingen hun Meester? Wat betekende dat in hun dagelijks bestaan? Fris en ontvankelijk naar de evangelieverhalen kijken is toch een hele klus! Denk maar aan bovenstaande opening. 't Help om meer van die tijd te weten. Neem bijv. Petrus. Hij was een gewone, goed bedoelende kerel. "Eenvoudig, ongeletterd, uit het volk", zo zagen z'n latere tegenstanders hem. Wat maakte nou dat Jezus mensen zoals hem in de leer nam? Om het aan te voelen moeten we die wereld willen binnentreden. De vislucht ruiken. Als het ware door Petrus' geboorteplaats Bethsaida en z'n latere woonplaats Kapernaüm rondwalen. Als je je echt gaat verdiepen in hun leven is er zoveel te vragen. Petrus bezat een vissersboot. Hoe zag die

eruit? Kon Jezus met alle discipelen in die ene boot? Sinds februari 1986 weten we meer. Toen het peil van het meer van Galilea drastisch daalde door een aanhoudende hittegolf vonden twee broers - vissers van beroep - onder een modderlaag het restant van een boot: 8,8 meter lang, 2,5 meter breed en 1,25 meter diep. Door de potscherven

die in de boot gevonden werden kwam vast te staan dat deze boot in de eerste eeuw gebruikt werd. De reconstruictietekening van de 'Jezus-boot' zie je hiernaast. Hoe kon Petrus alles achterlaten? Het is zeker dat Petrus kinderen had. En ook dat hij en z'n vrouw soms samen op reis gingen. Hoe

organiseerden zij dat dan? Was oma dan de oppas? Jezus had haar genezen van de malariakoorts, dus het lijkt denkbaar dat ze wel eens in wilde springen. Maar goed, allemaal interessant, hoe leerde Petrus van Jezus? 't Lijkt allemaal erg terloops te gaan. Het gebeurde onderweg. Geen 'colleges volgen' zoals bij de rabbijnen in de tempel. Maar optrekken met elkaar. En in het gewone dagelijkse leven zien hoe Jezus bezig is. Ook Petrus liep tegen zichzelf aan tijdens het leren. Hij zat zichzelf vaak in de weg met z'n resolute, grote woorden: "Geenzins!" of "Nooit zal ik..." Pas na drie keer begint de dingen tot hem door te dringen.

Stap 2: Leren door + +

Achtergrondinformatie krijgen over de dagelijkse beslommeringen van de mensen toen is één ding. (In 'Onderweg' wordt er veel over gezegd). Maar de volgende stap is: het Marcusevangelie openslaan en dan: ontdekken + begrijpen + toepassen. Dat is in de 10 studies van 'Onderweg' met deze drie tekeningetje aangegeven. Bij bijbelstudies ontwerpen is het de grote uitdaging om stimulerende vragen te bedenken en een minimum aan eigen interpretatie te geven. 'k Ben benieuwd hoe m'n verwerkingssuggesties 'zullen vallen'.

Stap 3: Leren zoals Melanie Kitchine, Dalby Karkle of Klaas Kieft?

Toepassen - anders gezegd: persoonlijk en actueel maken - dat is vaak de moeilijkste stap bij het bijbellezen. Het kan helpen te rade te gaan bij andere christenen die dat in onze tijd proberen. In 'Onderweg' wordt elk van de 10 bijbelstudies gevolgd door het levensverhaal van een medegelovige uit onze wereld. Hoe zijn gewone gelovigen, zoals Melanie Kitchine een fabrieksarbeidster in Nieuw Caledonië of de Braziliaan Dalby Karkle, bezig de Heer te volgen? Ik heb uit vele inspirerende verhalen een selectie gemaakt. Onderstaand verhaaltje is niet opgenomen, daarvoor is het te lang geleden. Toch geeft het te denken hoe zes Nederlandse vissers nagenoeg letterlijk Petrus' voorbeeld volgden.

Omtrent het jaar 1882 gebeurde het, dat een pater van de Congregatie van de Missionarissen van het Heilig Hart er op uittrok om broeders te werven voor de missie in Nieuw-Guinea. Ergens in Noord-Holland zei iemand hem: Je moet eens gaan proberen in Volendam. Zo stond de pater op een zomerse dag op de stoep van de Volendamse pastorie. Hij maakte zijn plannen bekend aan de pastoor van de parochie en deze liet er geen gras over groeien. De vissersvloot was juist binnengelopen en de jonge kerels waren dus bij de haven te vinden. Toen de twee geestelijken daar arriveerden, was het er een ware volksvergadering. De pater hield zich zo'n beetje in de schaduw van de pastoor, die zich doelbewust een weg baande door de roepende en schreeuwende vissers en tenslotte op het spreekgestoelte van de afslager klom. Hij verzocht en verkreeg stilte. De 'beminde gelovigen' verdrongen zich nieuwsgierig om de ongewone preekstoel en wisten binnen de minuut waar het om ging: deze pater had een stel jonge kerels nodig, die met hem als broeder naar de missie wilden gaan. Tot verbazing van de missionaris meldden zich na de korte verklaring van de pastoor aanstonds drie stevige kerels: zij wilden mee. 's Avonds meldden zich nog drie anderen en de volgende dag reisden Klaas Kieft, Jan Kras, Piet en Kees Zwarthoed, Jan Pooyer en Kees Hanssen na een kort afscheid van huis en haard naar een ver missiehuis, doorgangspost naar de missiegebieden van Nieuw-Guinea.